

ismert magasabb rendű érdeket kell érvényesítenie, erkölcsileg pedig azért, mert szentül meg van győződve arról, hogy ölni nem szabad, így hát az öléssel még a bűnt is magára vállalja: így áldoz az igazság oltárán az isten. Az ilyen szellemes gondolatmenetek felmentik Jóbót a további lázadástól, ezért aztán feltétel nélkül alárendelheti magát Jahve kifürkészhetetlen akaratának. De mivel a nem értés az egyet nem értést, pontosabban az egyetértés hiányát is magában foglalja, az Ön megoldása továbbra is nyitva hagy egy kis ajtót a lázadás számára. Bámulom ezért a ravasz-ságáért, mégsem hallgathatom el, hogy findzsacselen kevesen láttak át az elmúlt évezredekben. Ezért én másfajta ravasz-ságot ajánlok, mely nem a szenvedő hősből, hanem történetének ismerőiben tartja ébren a felháborodást. Jób elkedvetlenítő morális fegyverletételének részletező pingál-gatását állítanám a figyelem középpontjába, azt a folyamatot, amelynek során a rendkívüli személyiség megbölcshül, vagyis megbékél a valósággal. Az így végigmesélt történet kizárná a katarzísznak még a lehetőségét is. Ezért volna az ilyen happy end korszerűen vacak, és a részletező kisrealizmus költészete csak eszköz lenne arra, hogy „aláássa a mítoszok vallásos antropomor-fizmusát”.⁸

Jegyzetek

1. MÓZES. 20/4. 2. ESZTER KÖNYVE. 2/7. 3. L. Hegel: ÄSTHETIK. Berlin–Weimar, 1984. II/104. Magyarul: Hegel: ESZTÉTIKAI ELŐADÁSOK. Akadémiai, 1980. II/291. 4. ÉZSAIÁS KÖNYVE. 52/14, 53/2.	5. L. Hegel: ÄSTHETIK. Uo. I/78. Magyarul: I/70. 6. JÓB KÖNYVE. 42/8. 7. JÓB KÖNYVE. 42/10, 12. 8. Lukács György: AZ ESZTÉTIKUM SAJÁTOSÁGA. Budapest, 1965. II/633.

Szakács Eszter

CINKOSOK

A csöndben tétován állunk,
 mint apálykor megfeneklett hajók.
 A tollat, noteszt telefon mellett
 merev állal igazgatod.

Szó, szó, szó. Mézes késsel
 a nyelvem összehasogatva.
 Ezer kígyóé lett a nyelvem,
 nem tudom, melyikünk akarta.

Hozzád simulok. Árny az árnyra.
Arcom alatt szürke flanel-
kabátod vadállati puhasága.

Így ölelkeznék egy farkassal.
Talán te is valami másra gondolsz
már, s ez egy percre megvigasztal.

MEGETTEM HÁROM KIFLIT

Megettem három kiflit,
és nem emlékszem az izükre.
Szomjazom,
bár csurig előttem a bögre.

A szomszédban sírnak.
Régi leveleket olvasgatok.
Szobám mélyén
arcod csillagmáglyája fellobog.

Úrhajóm,
e gyorsuló test, hozzád mikor ér el?
Elszámolhatok-e már
az út jobb (vagy rosszabb) felével?

Melegitesz. Mintha nap sütné.
Mosolygok,
megettem három kiflit,
és nem emlékszem az izükre.

AZ ALVÓK

Akár egy város, ahol valaha laktam,
olyan vagy régóta már nekem.
Kora esti fény villózik
a zsalukon, rézkilincseken.

Mások is járnak ide. Lábatlan
testünk utcáid fölött lebeg.
Érezzük, hogy várakozol és a
beléd visszatérőket lesed.

Zárt ajtók, elsötétített szobák.
De miénk itt az utca, a tér,
s elveszed tőlünk a vacogásunk, ha
átfúj testünkön az őszi szél.

Falaid között napestig
kóborlunk, ahogy kulcsos gyerekhad.
Alkonyatkor a park zöld tavában
úsztatjuk jégkocka-hátainkat.

Egyre könnyűbbek és könnyűbbek leszünk.
Fogyunk, már csak mint az ikra,
míg beleolvadunk végleg mély,
borzongató vizű álmaidba.

Imreh András

A FEKETERIGÓ

A romlott káposztát anyám
– mivel utál ételt kidobni –
egy széthajtott újságpapíron

kitette az erkélyre. Tepsinyi
drapp káposzta a madáretető
alatt – állati tetem hűlt helyén

nyüzsgő férgek. Más minden eltűnt:
kenyérmorzsa, napraforgómag, alma...
A káposzta érintetlen maradt.

...Három perc alatt szétfürödték.
Hernyókból összetákol
lábain, mint egy pocsolyában,

tapicskolt a hím feketerigó.
És itta is fürdője anyagát:
időnként ég felé emelte